

קוֹנְטָרַס

שְׁלוֹם

יְגִלָּה מְעַלְת הַשְׁלוֹם וְהַאֲהָבָה בֵּין נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְרַק זֶה יִקְרַב אֶת הַגָּאֹלָה.

בְּנוֵי וּמֵיֶסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיה

רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמַאֲמְרֵי

תְּכַמִּינֵנוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוּבָא לְדְפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלְב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אֵין עוֹד מִתְּנָה טוֹבָה
לְאָדָם כְּמִדַּת הַשְּׁלוֹם, וְלֹא בְחִנָּם שְׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֲקָצִין ג): לֹא מָצָא
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּלִי הַמְּחַזֵּיק בְּרָכָה
לְיִשְׂרָאֵל, אֶלָּא הַשְּׁלוֹם, וּבְבֵית שֵׁישׁ
שְׁלוֹם, זֶה הַכְּלִי לְהַמְשִׁיךְ בּוֹ אֶת כָּל
הַבְּרָכוֹת, כִּי הַשְּׁלוֹם זֶה הַבְּרָכָה.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתנד)

קוֹנְטֵרַס

שָׁלוֹם

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (עֲקָצִין פָּרָק ג'): לֹא מָצָא
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלִי הַמַּחְזִיק בְּרָכָה לְיִשְׂרָאֵל אֲלֵא
הַשָּׁלוֹם; "שָׁלוֹם" זֶה הַבְּרָכָה הַיְפָה בְּיִתְרָה. וְכֵן אוֹמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שַׁבָּת י'): שָׁלוֹם זֶה שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא. אִם יֵשׁ שָׁלוֹם יֵשׁ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלִבּוֹ שֶׁל
אָדָם, אֲבָל אִם אֵין שָׁלוֹם, סִימָן שֶׁאֵין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּלִבּוֹ שֶׁל אָדָם. וְלָכֵן צְרִיכִים לְרְאוֹת לְחַפֵּשׂ תָּמִיד אַחַר
הַשָּׁלוֹם. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק א', סִימָן לג), שֶׁאָדָם
צָרִיךְ לְרְאוֹת שְׂיִהְיֶה שָׁלוֹם בְּעַצְמוֹתָיו. עַל-פִּירֹב אָנוּ רוֹאִים
בְּנֵי-אָדָם שֶׁאֵינָם מְשֻׁלְּמִים עִם גּוֹרְלָם, זֶה נִקְרָא שֶׁאֵין שָׁלוֹם
בְּעַצְמוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לח, ד): "אֵין שָׁלוֹם בְּעַצְמֵי
מִפְּנֵי חֲטָאתִי", כִּי מִפְּאַת חֲטָאֵי הָאָדָם אֵין לוֹ שָׁלוֹם בְּעַצְמוֹ,
עַד שֶׁאֵינוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, הֵינּוּ שֶׁאֵין לוֹ
שְׁלָמוֹת, וְהוּא שָׁבוּר מְאֹד כְּשֶׁעוֹבֵר עָלָיו מֵה שֶׁעוֹבֵר.
שְׁלָמוֹת הַשָּׁלוֹם — לְקַבֵּל אֶת כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו בְּאַהֲבָה,

אֶפְלוּ שְׁיִהְיֶה אִיךָ שְׁיִהְיֶה, וְאֶפְלוּ עוֹבֵר עָלָיו מִשְׁבֵּר כְּזֶה כְּפִי
שְׁעוֹבֵר, אִם נִחְזֵיק בְּשָׁלוֹם כְּזֶה, כָּל הַחַיִּים שְׁלָנוּ יִהְיוּ חַיִּים
אַחֲרַיִם לְגַמְרִי. אֲבָל צְרִיכִים לְהִשְׁמֵר מְאֹד מְאֹד בְּעֵנִין
הַשָּׁלוֹם, וְלִדְעַת מִי מִפְרִיעַ לָזֶה. אִם יֵשׁ אָדָם שֶׁמִּפְרִיעַ
לְמַצִּיאוֹת הַשָּׁלוֹם, צְרִיכִים לְרַחֵק אוֹתוֹ. וְכִּי אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (בַּמִּדְבָּר וּבָה, פְּרָשָׁה יב, סִימָן ד'): לֹא בָרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא אֶת הָעוֹלָם, אֲלֵא עַל מְנַת שְׁיִהְיֶה שָׁלוֹם בֵּין הַבְּרִיּוֹת;
זוֹ הִיְתָה פְּנֹת הַבְּרִיאָה — שְׁיִהְיֶה שָׁלוֹם בְּעַם יִשְׂרָאֵל. כָּל
אֶחָד וְאֶחָד עוֹבְרִים עָלָיו מִשְׁבָּרִים וְגָלִים, צָרוֹת וְיִסּוּרִים
וּמִכְאוּבִים, אֵין בֵּית שְׁלֵא יִהְיֶה שֵׁם אֵיזוֹ צָרָה אוֹ מִשְׁבֵּר,
וְאֵינּוּ יְכוּלִים לְהַשְׁלִים עִם הַמַּצָּב, אֲשֶׁר זֶה הַמַּחְלָקָת שִׁישׁ
בֵּינֵינוּ לְבֵין עַצְמָנוּ, שְׁאָדָם אֵינוּ יְכוּל לְהַשְׁלִים עִם הַגּוֹרֵל,
שְׁעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר, אֵין לוֹ שָׁלוֹם בְּתוֹכוֹ, וְזֶה מֵה
שֶׁמַּעִיק וּמַצִּיק לוֹ, וְהוֹרֵס אוֹתוֹ לְגַמְרִי. אֲבָל אִם אָדָם הִיָּה
מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ רַק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לִידַע שְׁאֵינוּ רוֹצֶה
דָּבָר, רַק אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ! הִיָּה תָמִיד בְּשָׁלוֹם עִם
עַצְמוֹ, וְהַשְׁמָחָה הִיְתָה מְנַת חֲלָקוֹ; כִּי אֵין מִתְנַהֵג כְּמִתְנַת
הַשָּׁלוֹם, שָׁלוֹם מְבִיא שְׁמָחָה, שְׁמָחָה מְבִיאָה דְבִקּוֹת בְּאֵין
סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְהַדְּבִקּוֹת מְבִיאָה לְעוֹלָם הַחַרּוֹת, שְׁאָדָם בֵּין
חוֹרֵין אֲמַתִּי, וְאֵין עָלָיו שׁוֹם שְׁעֵבֹד.

אֲבָל הַסְּמִיךְ-מִ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבָעוֹלָם
לְהַפְרִיד בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָל עֵקֶר עֵנֵינוּ — לְהַרְבּוֹת

שלום

רמה

מריבות ואי הבנות ביניהם, ואחר-כך סובלים מה שסובלים. לזאת ראו, התבוננו והבינו להתאחד יחד, "ואיש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק" (ישעיה מא, ו). דעו לכם, שהסמ"ך-מ"ם רוצה להפגס בינינו, ואינו נח ואינו שוקט כרגע, ומנסה בכל מיני נכלי ערמומיות לחדר לכרמנו, וכיצד? על-ידי שמלביש עצמו במצוות, וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן א): היצר הרע נקרא לבן, אבל הוא מלאך מזיק, הוא מתלבש בלבוש פאלו רוצה את הטוב והצדק, אבל מלבש בזה מלאך מזיק. רחמנא לישזבן, שלא נדע מצרות, אם יש לאדם איזה גדול, הוא הולך לבית-חולים, מבצעים בו ניתוח, ומוציאים את הגדול, בתחלה זה פואב, אבל לבסוף מתרפאים. כמו-כן בענין השלום, כדי להגיע לזה, עוברים דרך תחתיתים, מחלוקות, אי הבנות, בהתחלה זה פואב, יש גדול סרטני, המביא לרבוי חידקים, וצריכים לנתח ולחסלו אחת ולתמיד. וזו שלמות השלום — לשמר שלא תפגס בינינו שום ברקה הרוצה לשבר אותנו, אנחנו אין לנו שום עסק עם איש, וכל מטרתנו ומגמתנו רק לחנך את ילדינו לאמונה בהקדוש-ברוך-הוא, אין לנו שום רצון אחר רק ללמד תורה, אין לנו שום השתוקקות אחרת, אלא להתפלל להקדוש-ברוך-הוא, להתבודד לפניו יתברך, אין לנו שום כסופים אלא לקיים את המצוות בשמחה עצומה, אין לנו שום חפץ, אלא לראות שהנשים אשר במחננו תלכנה

בצניעות, ולא תראינה שערוותיהן בחוץ. כי כשאשה הולכת בגלוי שער, היא גורמת לכל הקללות בבית, ומה גם שאין פרנסה בעטייה, ואינה מצליחה עם ילדיה. לכן העקר לשמור על מדת הצניעות, ואשרי האשה שיכולה לספר לגמרי את שערוותיה, וכך נוהגות כל הנשים הצנועות והצדקניות, וישנן מביניהן שהולכות במטפחת, וישנן ההולכות בפאה — ולשתיהן יש על מי לסמוך, אבל גלוי שער — זה אסור באסור חמור מאד, ואין על זה שום התר, ומביא קללה בבית. ואם-כן כל רצוננו וכסופינו רק לעשות רצון הבורא יתברך שמו, ועל זה אנו מוסרים נפשנו.

והנה הסמ"ך-מ"ם, השטן וגנדא דליה, כל מגמתו לשבור את בנין הקדושה, לפורר, לפלג ולכלות כל אשר קדוש יאמר לו, ליבש כל חלקה טובה, אך היה לא תהיה! לא יעלה בידו; רבנו ז"ל אמר: נצחתי ואנצח, כי מדתו נצח; וכתוב (שמואל-א' טו): "וגם נצח ישראל לא ישקר", ויקים לבסוף: "ויעשו כלם אגדה אחת, לעשות רצונך בלבב שלם", אין לנו שום אינטרסים, רק לגלות את הקדוש-ברוך-הוא, רק לגלות את רבנו ז"ל, רק לעודד ולשמח את נשמות ישראל, ולהתאחד באחווה ורעות כאיש אחד בלב אחד. ולכן ראו לברח מהסמ"ך-מ"ם הרשע, שמנסה בכל מיני תחבולות ואמצעים ומחלוקות לחדר לתוך תחומי הקדושה, ותתרחקו ממחלקת, אשר היא,

שלום

רמז

רחמנא לישזבן, מחלה מדבקות, כי ברגע שמגיעים לידי מריבות וקטטות, נעשית תרבית חידקים המתפשטים ללא רחם, ואוכלים את הגוף הבריא, וכל איבר ואיבר נדבק במחלה, כל אחד ואחד נדבק במחלקת, עד שנרקב כל הקהל, רחמנא לישזבן, וכדגמת מחלקת קרח ועדתו, שהדביקה מאתים וחמשים רבנים, זקנים וחשובים, שנפלו בנפילה אחר נפילה, עד שנחלו סוף מר מאד, ופצעה האדמה פיה לבלעם חיים. כף כל המרבה במחלקת, סופו מועד לפרענות ואבדון. ואף שהסמ"ך-מ"ם חמד לו לצון, ונדמה בעיניו שהנה יכניע את הקדשה, בחרחרו ריב ומדון, אף לא לעולם חסן, ומפלתו עדי אובד. חכמינו הקדושים אומרים (בבא בתרא טז.): הוא היצר הרע, שמכשיל בעברות, הוא מלאך המות, שהורג את האדם, הוא הקטגור שמקטרג על האדם. ולכן צריך להזהר ממנו במשנה זהירות. ותמסרו נפשכם בעבור נקדת השלום, אשר אין למעלה הימנה, ראו להרבות במעשי חסד וצדקה, ולסייע לכל נזקק ונדכא, לכל נצרף וקשה יום. תכניסו עצמכם במדת החסד, לעזר זה לזה, תקימו ארגוני עזרה וסעד, ותמסרו נפשכם בעבור אהבת הבריות, ותישבו את כל האי הבנות ביניכם, וזה יהיה התקון לעוונות חמורים שחטאתם בהם, חטאת נעוריתכם, שהוא בכריתות. אומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות שלום, סימן כא): לפעמים הקדוש-ברוך-הוא עושה שלום בין ישראל על-ידי רשעים; הינו לעתים, על-ידי התלכדות

הַרְשָׁעִים נֶגְדַּד הַצְּדִיק, בְּזֶה מִתְאַחֲדִים אֲנֹשֵׁי הַצְּדִיק. לָכֵן רְאוּ
 לְהִרְבּוֹת בְּחֶסֶד, אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְלָקוּט הוֹשַׁע,
 רמז תקכב): אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: חָבִיב עָלַי חֶסֶד שְׂאֵתֶם
 גּוֹמְלִים זֶה עִם זֶה יוֹתֵר מִכָּל הַזֵּבַח שְׂזָבַח לְפָנַי שְׁלֹמָה;
 וְלָכֵן אִם נִתְאַחַד בְּעֲשִׂית צְדָקָה וְחֶסֶד — הֲרִי זֶה יוֹתֵר
 מִהַקְּרִבַת קְרִבְנוֹת; וְכֵן אוֹמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת שְׁלוֹם,
 סימן ג): כָּל שֶׁהוּא מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם, אֵין בּוֹ מִשׁוּם "מְדַבֵּר
 שֶׁקָּר תִּרְחֵק". אֲסוּר לְדַבֵּר דְּבַר שֶׁקָּר, אֲבָל זֶה אִם בָּא
 בְּעֵבוֹר שְׁלוֹם, אֵין בּוֹ מִשׁוּם "מְדַבֵּר שֶׁקָּר תִּרְחֵק"; וְכֵן
 אוֹמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שם, אוֹת אֶמֶת, סימן ב): מִתֵּר לְשָׁנוֹת בְּדַבֵּר
 הַשְּׁלוֹם; אָנוּ מְגַמְתֵּנוּ לְשְׁלוֹם בְּכָל יַעַת וּבְכָל שָׁעָה, פִּי הָעֶקֶר
 שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם, וְצָרִיכִים לְמָסוֹר נַפְשֵׁנוּ בְּעֵבוֹר הַשְּׁלוֹם וְאַהֲבַת
 הַבְּרִיּוֹת שִׁיְהִיָּה בֵּינֵינוּ, אֲשֶׁר זֶה הַיְסוּד אֲצֵלָנוּ! יְדוּעַ
 שֶׁהָאֲר"י הַקְּדוֹשׁ רָצָה לְהַבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה, וְהָיִית שְׁהָיָה רִיב
 בֵּין הַנָּשִׁים, נְשׁוֹת תְּלִמִּידָיו, נִמְנַע מִמֶּנּוּ הַדְּבַר. וְעַל-כֵּן עַד
 מָתִי יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ — כָּלֵל הַמַּחְלָקַת וְהַמְרִיבוֹת, רְאוּ
 הַנָּשִׁים תְּחַלָּה לְהִתְאַחַד יַחַד, וּלְהִרְבּוֹת בְּמַעֲשֵׂי עֶזֶר וְסִיוֵעַ,
 וְלִרְתֵם עֲצֻמָּן בְּעֵבוֹר מִדַּת הַשְּׁלוֹם, וּכְשִׁיְהִיָּה הַשְּׁלוֹם בֵּין
 הַנָּשִׁים, מִמִּילָא יִתְרַבֶּה הַשְּׁלוֹם וְהָאֲחֻדוֹת בֵּין הַגְּבָרִים,
 וְנִזְכָּה לְהַעֲשׂוֹת אֲגָדָה אַחַת בְּלָבָב שְׁלָם כְּאִישׁ אַחַד בְּלָב
 אַחַד, לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, וְיִתְרַבֶּה כְּבוֹד שְׁמִים
 עַל יְדִינוּ.

שְׁלוֹם

רמט

עֲלֵיכֶם לְזִכֹּר, אֲשֶׁר שְׁלוֹם הוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא (שְׁפַת י'), וְלָכֵן בְּמָקוֹם הַשְׁלוֹם — שֵׁם נִמְצָא הַבּוֹרָא
יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, וְלִהְיוֹת אָמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סְפָר־הַמִּדּוֹת, אוֹת מְרִיבָה, סִימָן
סו): בְּמָקוֹם מְרִיבָה — שֵׁם הַשְּׁטָן; וְלָכֵן כָּלֵל זֶה עָלֵינוּ
לְקַחַת לְעֲצָמֵנוּ, אִם רַק נִחְזִיק בְּמִדַּת הַשְׁלוֹם, סִימָן
שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא בָּנוּ, אֲבָל אִם יֵשׁ מִחֻלְקַת בֵּינֵינוּ,
רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הַשְּׁטָן נִמְצָא בֵּינֵינוּ, וְהַכֹּל תְּלוּי רַק בָּנוּ. וּכְבָר
אָמֵר רַבְּנוּ ז"ל (שֵׁם, סִימָן פד): בְּכָל בְּעָלֵי מִחֻלְקַת נִתְגַּלְגְּלִים
שֵׁם נִצְוִצִין מִנְשַׁמַּת דְּתָן וְאֲבִירָם. וְלָכֵן עָלֵינוּ לְבָרַח מִכָּל
מִינֵי מִחֻלְקַת שְׁבָעוּלָם, וְלִהְיוֹת רַק אַחַר הַשְׁלוֹם תָּמִיד,
לְהַקְדִּים שְׁלוֹם לְכָל אָדָם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים עַל רַבִּי
יוֹחָנָן (בְּרֻכּוֹת יז), שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא הִקְדִּימוּ אָדָם שְׁלוֹם אֶפְלוּ גוֹי
בְּשׂוֹק; כִּי זֶה סִימָן שֶׁאָדָם דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁמֵּצִדּוֹ אֵין
שׂוֹם מִחֻלְקַת וּמְרִיבוֹת עִם שׂוֹם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם, הוּא דְּבוּק
רַק בּוֹ יִתְבַּרְךָ. אֲבָל עֲלֵיכֶם לְדַעַת, אֲשֶׁר צָדִיק כְּזֶה שֶׁנִּמְשָׁךְ
תָּמִיד רַק אַחַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִכָּל שְׂכָן שֶׁמֵּלַמֵּד
שְׁלוֹם לְעַם יִשְׂרָאֵל, עָלָיו מִתְגַּבְּרִים הַסְטֵרָא אַחֲרָא
וְהַקְּלָפוֹת, וְרוֹצִים לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ, וְדִיקָא עָלָיו מוֹצִיא הַסְמִיךְ-
מִ"ם כָּל חֲצִיו, כִּי הוּא רוֹאֵה שֶׁצָּדִיק זֶה הוֹלֵךְ לְבִטְלוֹ לְגַמְרֵי
מִהָעוֹלָם. וְכֵן קָרָה עִם הָאֲבוֹת הַקְדוֹשִׁים: אֲבָרְהָם, יִצְחָק
וְיַעֲקֹב, שֶׁעָמְדוּ נִגְדָם הַפְּלִישְׁתִּים, אֲשֶׁר הֵם לִיצְנֵי הַדּוֹר, וְכֵן
עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהְרֹן, וְכֵן עַל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל
(מִדְּרַשׁ תַּנְחוּמָא תוֹלְדוֹת ר'): אֵין לָךְ דּוֹר שְׂאִין בּוֹ לִיצְנִים, אֲבָל

אין דורך שְׁהִיּוּ בוֹ לִיצְנִים כְּדוּרוֹ שֶׁל דָּוִד; וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר
 הַצְּדִיק אֲשֶׁר תָּמִיד דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעוֹסֵק לְהַכְנִיֵס שְׁלוֹם
 בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עָלָיו מִתְגַּבְּרֵת הַמַּחְלָקֶת וְהַמְרִיבוֹת, כְּדִי
 לְהַעֲלִימוֹ וּלְהַסְתִּירוֹ מִכָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְהַכֵּל כְּדִי שְׁלֹא תִהְיֶה
 לוֹ שׁוֹם הַשְּׁפָעָה בְּעוֹלָם, וּבְנֵי-אָדָם יִתְרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ. וְלָכֵן
 עֲלֵיכֶם לְהִתְחַזֵּק בִּיתֵר שְׂאֵת וּבִיתֵר עֵז רַק לְהִתְאַחַד עִם כָּל
 נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְהִיּוֹת עִם כָּל בְּשָׁלוֹם, וְהַדְּבִיקוּ עֲצָמְכֶם
 בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא
 יִתְבַּרֵּךְ מְמֹלָא כָּל עֲלָמִין וְסוּבֵב כָּל עֲלָמִין, וְאֵין בְּלִעְדָּיו
 יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וּבִידִיעָה זֶה שׁוֹם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם לֹא תוּכַל לָכֶם
 אֶף פַּעַם, כִּי כְּשֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל דְּבוּק תָּמִיד בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, לוֹ כְּבָר
 לֹא אִכְפַּת מְשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַע עוֹלָם, הוּא רַק מְדַבֵּיק עֲצָמוֹ בְּאֵין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְנִמְשָׁךְ רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ תָּמִיד, וְאֵז חֲיִיו
 בְּעוֹלָם הֵזֶה חַיִּים רוּחָנִיִּים, חַיִּים מְתֻקִּים, וּמְמֻשָּׁךְ עַל עֲצָמוֹ
 הָאֶרֶת זֵיו שְׁכִינַת עֵזוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעוֹלָמוֹ רוּאָה בְּחַיָּיו, וְהוּא הֵכִי
 מְאֹשֶׁר בְּחַיָּיו, מְאֹחַר שְׁבוּרַח רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁר אֵין טוֹב
 מִזֶּה, אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּעוֹלָם הֵזֶה, וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!